

Обновљена Богословија у Призрену - вид васкрсења

-Обновљена Богословија у Призрену представља наду да на Косову и Метохији Срби могу да остану и опстану, јер ако у Призрену, где данас живи само двадесетак Срба може да се живи и ради, онда је то могуће и у другим местима где их има више, верује јеромонах Исидор Јагодић, заменик ректора Призренске богословије. За њега, како каже, обновљена Богословија представља вид васкрсења. -То васкрсење дешава се тихо, а ако се обнавља Црква, каже, онда се обнавља и народ.

-Обично када размишљамо о Васкрсу и васкрсењу Исуса Христа мислимо да је то било чудесно, бомбастично, а оно је у ствари било све супротно од тога, тихо, благо, ненаметљиво. Мислим да је такво било и васкрсење које ми искусујемо, каже јеромонах Исидор са којим разговарамо пред обновљеном зградом Богословије која је спаљена у мартовском погрому 2004. године, а са радом поново почела 2011. године. Када је основана Богословија Светог Кирила и Методија крајем 19. века, била је једина српска институција у Призрену, подсећа јеромонах Исидор и додаје да се нажалост историја

понавља, па је тако и сада поново једина српска институција у Призрену.

-За Србе у Призрену, обновљена Богословија представља заиста велику наду и утеху да овде може да се остане и опстане, јер тај мали број Срба који је остао овде и у околини, гледају у Богословију на начин – да ако је школа у реду и ако ради, значи и ми смо сигурни и можемо да останемо, казао је Исидор. Додаје да му је драго што је у школи окупљен велики број деце јер, каже, млади људи уносе нову енергију у живот тог царског града, што се најбоље примети када за време распуста оду својим кућама. -Тада је већ другачији начин живота и на тај начин се и година овде дели – на период када су деца ту и на онај – када ће доћи, уз смешак прича јеромонах Исидор.

Говорећи о односима са становницима Призрена чију вечину чине Албанци, али има и Турака, Бошњака, Горанаца..., јеромонах Исидор каже да се воде речима и искуствима која су наследили у Призрену, а то је искуство патријарха Павла – да у другојме треба гледати човека и то доброг човека. - Овде не бисмо могли да опстанемо да не видимо добро у сваком становнику. Овде је то основно полазиште, а друго полазиште јесте да ми будемо добри према њима. Пронашли смо макар минимум неког заједничког живота, а то је толеранција, толеришу они нас, толеришемо ми њих, учимо још увек да живимо заједно и бар за сада нисмо на лошем путу, наводи јеромонах Исидор.

Богословију у Призрену тренутно похађа 49 ученика, који су већином са простора Косова и Метохије, а други, мањи део ученика долази из централне Србије, а има неколико њих и из Београда. Њихов живот се овде углавном одвија у оквиру Богословије, ту спавају, хране се, слушају наставу у модерно опремљеним учионицама, уче у библиотеци, иду на молитву, ту су им спортски терени... У град излазе, али се не друже са тамошњим вршњацима.

Ученик петог разреда Богословије Душан Ковачевић из Штрпца каже, да у Призрену, где живе и Турци, Албанци, Горанци, контакта са људима других нација имају веома мало, али су односи међу њима када се сретну у граду коректни. Приснијег дружења са вршњацима нема, што како каже, не значи да га неће бити у будућности.

-Са наше стране постоји жеља, с тим што не знамо како су они настројени према нама по том питању – да ли би били спремни за дружење или су на том нивоу националне свести где се ограничавају само на дружење са припадницима њихове нације, испричао је Душан. Једино са ким би се могло рећи да се на неки начин друже су њихови вршњаци муслиманске вероисповести који похађају Медресу, такође средњу школу у овом граду. Са њима су каже у добрим односима, међусобно су се посећивали, играли неколико утакмица, а заједно су посетили и њихов универзитет у Приштини. - У Призрену нисмо имали никаквих проблема. Ми смо настројени према свима пријатељски, не само према припадницима исламске вероисповести. То је хришћански однос љубави и поверења према свима, наводи Душан. Овај младић, као уосталом и сви Срби са којима смо се срели на Косову и Метохији,

а нарочито у усамљеним манастирима, би волео да овде има више Срба. Волео би и да се, како каже, по завршетку факултета и постдипломских студија у Грчкој, јер његов је план да од јесени крене на факултет Богословије у Солуну, врати у Призрен и ту буде свештеник.

То исто жели и његов најбољи друг Стефан Недељковић из Зубиног Потока. И он је као и Душан изабрао да проведе пет година на школовању у овом граду, пре свега, јер је, како каже од малих ногу волео Цркву и Бога, а да га је за Призрен прво определила лепота града, како с поносом истиче, “нашег цара Душана”. -За пар месеци уписаћу факултет у Београду, а након тога, ако Бог да, постаћу свештеник. Волео бих да се вратим на Косово и Метохију, овде сам рођен, овде је све што ме испуњава. Волео бих да будем у Призрену. Везан сам за овај град. Мирно је, лепо се живи”, прича Стефан, весео и оптимистичан младић. Оно што му недостаје у Призрену, је то што у овом граду живи само двадесетак Срба. Желео би, каже, да се што више људи врати, да храм Светог Ћорђа буде још пунији и да буде што више деце. -Уз Божију помоћ све је могуће, пар људи се чак вратило, имамо чак и неколико малишана. Полако се живот у Призрену обнавља, верује Стефан.

На питање има ли и једно српско дете у Призрену узраста за основну школу које би попунило празну клупу у импровизованој школској учионици цркве

Светог Ђорђа где је до пре три године седела Милица Ђорђевић, тада једино српско дете у овом граду, каже да нема. Деца свештеника су сада још мала, а шта ће бити за пар година, каже, не зна.

spc.rs